

Vízbe írt szerelem

Szeptember 2.

A nevem Zhao Chou. Idén kezdem a gimnáziumot. Igazából nem tudom, hogyan is érzek jelenleg. Egyszerre vagyok izgatott és nagyon félek is. Mi van, ha kiderül, hogy az évek, amiket annyira vártam a legrosszabbak lesznek az életemben? De álljunk pozitívan a dolgokhoz, ugye?

Jelenleg a bőröndömbe pakolok, hiszen holnap indulunk az első közös osztálykirándulásunkra.

- Chou! Már tíz perce ébren kéne lenned! Mit csinálsz ennyi ideig? – kopog be az ajtómon az anyukám.

- Mi?! – riadok fel, majd ránézek az órára, és hajnali öt óra tíz percet mutat. – Ajjjj... - pattanok ki az ágyból, majd megindulok a fürdőszobába. Elvégzem a szokásos rutinomat, majd sietve visszamegyek a szobámba. Felkapom magamra az este kivasalt egyenruhám, és teszek egy kis sminket a fejemre, hogy ne nézzek ki úgy, mint egy élőhalott. A maradék dolgaimat bevágom a táskámba, és lerohanok a lépcsőn, felveszem a cipőmet, majd szólok anyának, hogy elindultam.

- Rendben! Vigyázz magadra, kicsim!

A nap még csak most kel fel, a fű harmatos. Eléggé elrontom a reggeli összképet, amikor is egy rózsaszín biciklivel, két táskával – egy a hátamon, egy pedig a biciklikosaramban - száguldok végig az utcákon. Csak remélni tudom, hogy Ying néni nem látott, elég ijesztő nő.

Az iskolához érve megpillantom az ott lézengő diákokat, akik csoportokba verődve beszélgetnek. Lerakom a biciklimet a többi közé, elvileg a portás el fogja pakolni őket valami biztonságosabb helyre. Leülök egy padra, hogy kicsit körbe tudjam szemlélni a helyet. Éppen amikor egy kis gyíkot figyelek, két hatalmas szempár kerül eléem és mered az enyémbe.

- Szia! Kexin vagyok. Téged, hogy hívnak? Te is a kirándulásra jössz ugye? Most érkezted? Kilencedik évfolyamra jársz? Eddig még nem láttalak... - teszi fel sorban a kérdéseket. Közepes hosszúságú, sötétbarna haja van, az arca gyönyörű, nagy monolid szemekkel és nagy szempillákkal.

- Öhm... Chou a nevem. És igen, én is a kirándulásra jöttem, illetve igen, kilencedikes vagyok...

- Melyik osztályba jársz?

- Második – válaszolom.

- Én is! De jó! Menjünk a többiekhez, nagyon kedves mindenki! – karol belém, majd gyorsan felveszem a táskáimat a földről, mielőtt el tudott volna rángatni onnan.

- Itt vagyok. Srácok, ő itt ChouChou! Ő is az osztálytársunk! – kiáltja el magát Kexin, mire egy pillanatra minden szempár rám szegeződött.

- Én Jia vagyok! – jön előre egy alacsony lány a tömegből. – Nagyon tetszik a táskád! – mosolyog.

- Ó! Köszönöm.. – mosolygok vissza.

- A tanár úr is biztos nemsokára visszajön... Majd jelentsd magad nála – mondja Kexin.

- Rendben – bólintok.

- Szerintetek milyen lesz a kirándulás? – kérdezi izgatottan Jia.

- Nem tudom, nem látok a jövőbe – forgatja szemét Xin mosolyogva. – Jön a tanár. – biccent oldalra a fejével, a közeledő osztályfőnökünkre utalva. Magas termetű és modernen öltözködik. Maximum harminc éves lehet.

- Gyerekek! Mindenki itt van? Még két tanulót nem húztam ki... – néz a kezében lévő listájára.

- Zhao Chou – mondom, ahogyan odaérek.

- Rendben... Köszönöm! – mosolyog, mire bólintok egyet.

Még egy diák lejelenti magát, és elindulunk a busz felé. Egy buszon két osztály utazik, mi az elsővel vagyunk együtt.

Nem akad valami sok hely, mivel az első előbb szállt fel, mint mi, így egy számomra ismeretlen, a másik osztályban lévő fiú mellett foglalok helyet.

- Szia! Zhao Chou a nevem. Téged hogy hívnak? – kérdezem tőle. Éjfekete haja van, tökéletesen levágva. Nehéz levenni róla a tekintetem. Az arcvonásai lágyak, de mégis megvan benne a férfiasság.

- Liu Yuan – néz a szemembe, mire egy kis időre elakad a lélegzetem. Egy furcsa és új érzés fog el. Bólintok egyet.

Az út nagy része csendben telik el, leszámítva azt az egy pillanatot, amikor véletlenül nem kapcsolom be a fülhallgatómat, és megszólal az ocean floor a wave to earth nevű együttestől, így kiderül, hogy ő is nagy rajongó.

- Úristen... – borzad el JiaJia, ahogy elsőként belép a lányok szobájába, őt követi Kexin, majd én és a többiek.

- Stip-stop én alszom felül! – mászott fel a felső ágyra – ha jól emlékszem a nevére – Dai Lu.

Szeptember 4.

Már harmadik napja vagyunk itt és eddig semmit sem vártam annyira, mint az akváriumlátogatást. A hatalmas épületben szinte azonnal eltévedek. Egyetlen ismerős alakot találok. Liu Yuan-t. Szeretnék vele beszélni, de nem tudom, hogyan is kellene kezdenem.

- Yuan! – kocogtatom meg a vállát, mire megfordul, így kicsit túl közel találom magam hozzá. Érzem, ahogy a pír előnti az arcomat. – Hogy tetszik a hely?

- Érdekes... Szeretek ilyen helyekre járni. Anyukám kiskoromban sokszor hozott el ide... – mintha valami szomorúféleség suhanna át az arcán – Ő már nincs..

- Oh... Sajnálom.. – a szavaim elakadnak, nem tudom, mit mondjak. Szerencsére Yuan tovább lép a témán és hosszú beszélgetésbe kezdünk.

- Tudtad... Hogy a csikóhalak egy életre választanak párt? – egy halvány mosoly jelenik meg az arcán.

- Tényleg? – nézek az előttünk úszkáló halakra, mire bólint egyet.

- Sorry? Can you help us? – kérdezi Yuan-t két külföldi, ahogy sétálunk a folyosókon.

- Öö.. No english – válaszolta mire kénytelen voltam elnevetni magam.

- What can I help you with? – kérdezem még mindig mosolyogva. Miután elmondom, hogy merre találják a kiutat Yuan felé fordulok. – Nem tudsz angolul? - megrázza a fejét.

Szeptember 7.

Yuan elhívott az akváriumba. A mai napon szabadfoglalkozás van, így miután három nappal ezelőtt az egész napot együtt töltöttük és megismertük egymást felhozta, hogy ma jöjjünk el ide. A lányok háza előtt vár rám. Most először látom az utcai ruhájában, és így még vonzóbb. Integetek neki.

- Szia! – mosolyog. – Nagyon szép vagy.

- Szia – pirulok el. – Hoztam neked valamit... Nem tudom emlékszel-e erre de... – veszem elő a táskámból a csikóhalakról szóló angolnyelvű könyvet. – Ezt szeretném neked adni! – mosolygok, ahogyan odanyújtom neki.

- Nem kellett volna – veszi át tőlem még mindig mosolyogva. – Ez az a könyv, amit múltkor vettél, ugye?

- Igen – bólintok. – Amikor megvettem már akkor azt gondoltam, hogy neked fogom adni. Ezért vettem meg angolul – vigyorgok, mire elneveti magát.

- Indulhatunk? – kérdezi.

- Persze.

Az út kellemes beszélgetéssel telik el. Az ajtón belépve, még ha nem is mondjuk, tudjuk, merre akarunk menni. A csikóhalaknál megállva csend telepedik közénk. Összenézünk. Tekintetem az ajkára siklik majd vissza a szemébe. Yuan megérezhette a feszültségemet, mivel lágyan elmosolyodik, és közelebb hajol, mire én is így teszek. A köztünk lévő távolság egy pillanatra megszűnik, és a világ hangtalanul megáll körülöttünk. Nem tart sokáig, de ez a pillanat a miénk, csak a miénk.

készítette: Moudrik Yasmine Mária

8865 Tótszentmárton, Rákóczi Ferenc u. 59.

e-mail: moudrik.yasmine12@gmail.com

Tótszerdahelyi Zrínyi Katarina Horvát Általános Iskola 7. osztályos tanulója